

ועניי שנה וביניהם של המנהלות, סבתא שלה מדגיגת אותה בדולפון, מתכננת מהחזיונות של הסמינר לא לחזום לו את המבנה.

106

"תוכלי לצאת איתי הערב?" קולה של מרים מהסס, "אחותי מתחנת בעוד חודשיים, רצייתי לבדוק כאן השכרה בעיר."

"גם מרגי תבוא?"

"לא, מה פתאום..." היא מסתבכת, "רצייתי שנצא רק שתינו."

את יוצאת לגיטתך? המנהלת מופתעת עד מאוד, איזה יופי! מקסים! בטח. בטח תלכי. לא נורא, עדיין לא מאוחר. אני לוקחת פלאפון.

נהיה בקשה, נעמי, יכול להיות שאני תכף אצא לאיזו פגישה בסמינר, אז נדבר.

מרים מחכה לי מתחת לבית שלהם. מנענעת את העגלה. שמחה מנמנם בפנים, גומע בקבוק לבן. כשהוא רואה אותי הוא מבזיק חיוך רחב. אני מושיטה אליו ידיים, הוא פורץ בבכי. הוא לא מכיר אותי... אני נסוגה לאחור. מרים נבהלת.

הוא אמור להירדם, היא מותחת מהר חיוך. אולי נלך ברגל? היא מתחילה לגלגל את העגלה קדימה. למה לא? אני פוסעת לצידה. שקט עומד בינינו. אני שואלת אותה איזו אחות התארסה, ועם מי. לרגע נדמה המפגש בינינו כמו שתי זרות שמישהו אילץ אותן לדבר זו עם זו.

עכשיו שמחה בסדר, ברוך ה', היא מתיישבת על ספסל מתכת בקרן רחוב. מה? אני מתיישבת לצידה, שמחה נרדם. עכשיו הוא בסדר, אבל עברנו איתו תקופה לא קלה... אני מצמצמת מבט. מייד כש... כשהוא נולד אמרו לנו שיש לו היקף ראש גדול באופן חריג. לא רצינו לדבר על זה, אבל היו עוד סימנים מחשידיים, הרופאים חששו מאוד. וואו, אני נזרקת באחת לתקופה שנולד שמחה. לימים הצפופים שעבדתי עד כלות הכוחות בשמירה על כל הגדות. לא ידעתי שזם דבר.

כן, מרים מנענעת את העגלה בלי לשים לב, לא רצינו לדבר על זה. גם מהמשפחה הקרובה החלטנו להסתיר את החששות עד שיתבהרו העניינים, אבל הרופאים שלחו אותנו לאינספור בדיקות רפואיות.

ממה הם חששו? אני מהדקת את הסוודר. תסמונת קשה מאוד, בעצם מה שאומר שהילד יגדל פגוע, ה' ישמור. באותו יום שיצאנו מהבית, את זוכרת? היום שמנדי פתח עורק ראשי? שהיו צריכים לתפור לו? אני מהנהנת מהה בטח זוכרת. איך אפשר לשכוח את היום שנמלטתי מהבית שלהם. באותו יום חזרנו מבדיקה רפואית בתחושה קשה כל כך. אני לא יכולה לשכוח את זה, היא מצטמררת, הדוקטור פרש בפנינו את כל התחזיות הגרועות ביותר. אבל תראי מה זה, ה' גדול! שמחה התפתח יפה וכל החששות התבררו כשום דבר. רק רצייתי שתדעי... שבתקופה הזאת היינו בלחץ גדול. את מבינה?

אני לא מבינה. רק מנסה לחבר חלקי פאזל. שמחה צורח. מרים חסרת סבלנות. הם יוצאים מהבית ואני אמורה להיות הביביסיטר הטבעית. מרגי יוצאת לחגוג עם חברות. לי אין

בכלל חברות לחגוג איתן. אין לי אף אחד. דמעות עולות לי לעיניים. אז מה? עכשיו אני אמורה לומר לה, וואו, איזה מסכנה היית. ברור שהתנהגת ככה. את צודקת לגמרי! לא!! אני לא יכולה להבין! לא רוצה להבין.

אחרי שהתאוששנו קצת מהסיפור הזה, במבט לאחור אני מבינה ש... היא בולעת רוק, שגם עלייך עברה תקופה לא פשוטה בכלל. אני משפילה מבט. אני באמת רוצה להתנצל, נעמי, לא הייתי מספיק פנויה רגשית, היינו בעומס גדול... באמת רצינו לעזור ולארח אותך אצלנו, אבל עברנו תקופה קשה. כבר מזמן רצייתי לבקש ממך סליחה. את יודעת... ניסינו הרבה...

בטח אני יודעת. המנהלת התחננה אליי שאענה לך לטלפון, שאענה להזמנותייך לארח אותי בשבת. אני משלבת ידיים. רוח מרקדת סביב הספסל.

בסופו של דבר עזרת לנו המון, היא מלכסנת אליי מבט חושש. לא היינו מצליחים לעבור את התקופה הזאת בלעדייך. את יודעת כמה הצטערו הילדים שהלכת? מנדי היה ממש שבור. הוא חשב שאת כועסת עליו שהוא השתולל ונפצע...

לא... לא ידעתי, הקול שלי רועד. אנחנו מתגעגעים אלייך. אני מקווה שתוכלי להבין גם אותנו, גם אם לא היינו בסדר. אנחנו משפחה קטנה, היא מנסה לחייך, אסור לנו לוותר זה על זה.

יכול להיות שגם אני לא הייתי בסדר, אני חושקת שפתיים, היה לי מאוד קשה. מאוד מאוד מאוד. מרים מהנהנת. הפרדה מאבא ואימא הייתה פתאומית. התחלתי סמינר חדש והמצב החברתי שלי היה בשפל.

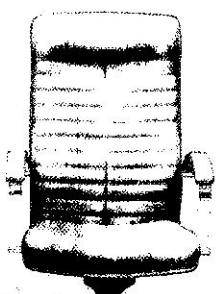
לא ידעתי... עיניה מהבהבות בהזדהות. תמיד היה נראה לנו שאת חזקה, שאת מסתדרת. הסתכלתי עלייך כמו על נערה ממש גדולה... היא מגחכת, היום, כשמרגי בגיל שאת היית אצלנו, אני מבינה שבסך הכול היית ילדה. היה עלייך עול כבד מדי.

מרגי... אני מגרדת את הספסל. מרגי המפונדקת. אז היא תלך שנה הבאה לבנות עלייה? אני שואלת בלי קשה.

בעזרת ה', מרים מתרוממת, מגלגלת את העגלה של שמחה לצד ההפוך. זה מפריע לך? לא. ממש לא.

שוב שקט מתנחל בינינו. לא קל לגשר על נתק של שנה וחצי. בלתי אפשרי למחוק אותו תוך שעה. אז אנחנו מאוד נשמח לראות אותך יותר, גם ארי ביקש למסור...

אני מלווה אותה עד לבית שלהם בדרך חזרה. שוב מנסה לחפש מילים. לשזור מהן שיחה. רגע, אני אומרת לה לפני שאנחנו נפרדות, בסוף לא הלכנו לשום השכרה! אופס. שכחנו! מרים מתחילה לצחוק. לצחוק ולצחוק עד שלשתינו יש דמעות בעיניים.

המת של

המנהלת

1984

